

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
De Heiligen der laatste Dagen.

„Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk
verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal
aan geen ander volk overgelaten worden: het zal al die koninkrijken vernielen en te
niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”. DAN. 2: 44.

No. 11.	Abonnementsprijs per jaar:	2e Jaargang
1 JUNI.	Nederland f 1,80, België fr. 4,50, Amerika \$ 1,00.	1897.

Algemeene Conferentie.

(Vervolg van bladz. 152).

Ouderling Franklin D. Richards

van het quorum der Apostelen was de volgende spreker. Hij zeide in hoofdzaak: Groote bevrediging werd gevoeld, door den vooruitgang van het werk Gods in de wereld, hetwelk een vooruitgang was van het werk door de vroegere Apostelen verricht. Mannen, die het Priesterschap hielden, moesten in gedachten houden, dat zij de profetische verzekeringen van de oude Profeten vervulden. Het is een wonderlijk iets, dat van de hervormers, dien het zoowel gelukt was, ware beginselen in de wereld te voeren, het toch voor den profeet Jozeph Smith bleef, om de autoriteit van het Priesterschap te ontvangen, waardoor de verordeningen van het Evangelie konden geschieden en de beloften er van vervuld worden. Johannes de Dooper voerde de autoriteit, de wijze en de wet in betrekking tot den doop in, welke, volgens de wet door Jezus aan Nicodemus verkondigd, aan of vóór allen bediend moet worden, levenden of dooden, alvorens zij in het Koninkrijk der hemelen kunnen ontvangen worden. Het Melchizedeksch Priesterschap met de macht, om het Evangelie aan levenden en dooden te prediken en de mededeeling des Heiligen Geestes werd door Petrus, Jakobus en Johannes gegeven en daardoor kunnen alle dingen, in hemel of op aarde, bijeenvergaderd worden. Al deze gaven en zegeningen werden ingeleid door den profeet Jozeph Smith en zijne medege-nooten, welke nu bezig zijn deze zegeningen aan de geesten der dooden te bedienen. In de tempels der Heiligen werd werk gedaan onder goedkeuring van Christus, om de prediking aan de geesten in de gevangenis het juiste gevolg te doen hebben.

De Heiligen moeten deze groote beginselen in gedachten hou-

den, kleine twisten en oneënigheden nralaten en hunne aandacht wijden aan bevestiging van de zegeningen aan het zaad van Abraham beloofd. Overmatige wereldsgezindheid werd betreurd, voornamelijk in de richting van speculatie; maar goede raad werd gegeven in betrekking tot het doen vruchtbaar maken van den grond tot onderhoud van den mensch. Ouderling Richards verheugde zich in het werk Gods, zoo veelbelovend ingesteld en gaf getuigenis van de waarheid ervan, verklarende, dat door den mond van twee of drie getuigen deze woorden van getuigenis waren gesproken. Vreemdelingen en Heiligen werden aangeraden de beginselen van het Evangelie geheel te onderzoeken, opdat zij dezelve kunnen beoordeelen. Eenheid en broederschap werden aanbevolen tot het vergrooten van het begrip en de getrouwheid in het uitvoeren van Gods werk. Het moet in de wereld vooruitgaan, de banden en hindernissen, de uitbreiding er van tegenwerkende, moeten weggedaan worden opdat het vooruit kan gaan. Opofferingen zijn als het zaaien van het zaad, voortbrengende honderdvoudige vrucht tot eer van God en de zaligheid der menschen. Gebed, ijver en steeds grooter wordende getrouwheid werden sterk aangeraden, tot het voortbrengen van onsterfelijkheid en eeuwig leven.

Broeder Richards zeide, dat de vraag naar zendelingen toenam, dat groote getrouwheid getoond werd in het uitvoeren van het werk der bediening, tot de ontwikkeling van sterkte in de dienaren en van vreugde in de harten van hen, tot wie de boodschap van zaligheid gebracht werd.

Ouderling Francis M. Lyman

van het quorum der Apostelen, zeide in hoofdzaak: Hij verlangde den Geest des Heeren, om hem bij te staan, zooals dit het geval was geweest met de vorige sprekers. Toen hij luisterde naar het verslag door President Cannon gegeven in betrekking tot het zendingswerk in de wereld, scheen het veld hem grooter toe als te voren. Ieder man, die begeerte had, om in den wijngaard te werken, was door God geroepen. Zij, die met dien Geest tot de natiën gingen, werden gezegend. Wij zouden dankbaar zijn, dat wij met het werk Gods verbonden waren, dat aan ons door den profeet Jozeph geopenbaard was. Het was, zooals dezen morgen door President Smith werd aangetoond, onvernietigbaar. De organisatie er van was schoon en geen macht er tegen in opstand zijnde, hetzij dat de aanval in- of uitwendig plaats greep, kan den groei er van verhinderen. De eeuwige Vader hield de Kerk in volkomenheid. Vacaturen werden niet vervuld naar den wil van den mensch, maar naar Gods wil. In het verkiezen van Ouderlingen, om uit te gaan, tot prediken van het Evangelie, werd er getracht volgens den wil van den Geest des Heeren te handelen. Zoo met het aanvullen van plaatsen in de quorums. Wanneer het van eenig mensch vereischt werd de woordvoerder van God te zijn, dan geschiedde dit niet volgens de plannen van den mensch, maar volgens de aanwijzing van den Almachtige. Gedurende de drie jaren op den dood van den profeet Jozeph volgende, presideerden

de Twaalf over de Kerk en toen het eerste Presidentschap georganiseerd werd, geschiedde dit, omdat God gebod, dat dit zou gedaan worden. Zoo was het, wanneer er eene vacature was in dit quorum der Twaalven of de zeven Presidenten der Zeventigers. God maakte het bekend. Er was altijd een soort van menschen, die zich verheugden als er vooruitzicht was, dat er scheuring in de Kerk zou komen, maar zij waren steeds teleurgesteld en zullen dit altijd zijn; en het werk zal voorwaarts gaan. Waar er nu 1300 zendelingen in het zendingsveld waren, daar zou er een tijd komen, dat er 13,000 zouden zijn. Zij, die onecnigheid voortbrachten en er zich in verheugden, als zij die zagen, waren op zand en niet op den rots der waarheid gebouwd. Als er iets aan het volk voor hunne leiding verkondigd was, dan kwam dit op den rechten tijd uit, omdat het van den Heere kwam. Als er waren, die de stem van den waren Herder niet herkend hadden, die moesten zich noodig bekeeren. Er was een tegenstand zoowel binnen als buiten de Kerk en nieuwe belangstelling in de dingen Gods was ontwaakt. De mensch is spoedig bedrogen en het schijnt, dat in het verleden dit bedrog makkelijker op het gebied van godsdienst doordrong, dan op eenig ander, doch het licht is in de wereld gekomen en trekt de oprechten van hart tot zich. Het Koninkrijk Gods is alles waard, en hij, die ten laatste alle dingen wil bezitten, moet gewillig zijn, alles op te offeren voor hetgeen, dat hem ten slotte in het voortdurend bezit daarvan zal stellen. Onze eerste aandacht moet op God gevestigd zijn en andere zaken kunnen behartigd worden als ondergeschikt. Hij sprak over de grootheid van het veld in den vreemde; daar is een ander van gelijk belang te huis onder onze kinderen; en allen zouden arbeiden voor den bloei van Zion. Onze bureu moeten onderwezen en gewaarschuwd worden. De verantwoordelijkheid van dezen arbeid is op ons. Het is eene belangrijke plicht en hij moet volbracht worden.

Waarom was het, dat onze gebeden niet altijd beantwoord zijn? Omdat wij al onze plichten niet vervuld en niet recht gebeden hebben. Sommigen van de jonge Ouderlingen in de wereld ontvingen overvloedig antwoord op hunne gebeden. Dit was als een regel niet het geval geweest, toen zij thuis waren. Dit was, omdat zij nu ijverig hunne plichten beoefenden, in vollen ijver voor het werk des Heeren, die antwoord gaf naar hun geloof en pogingen.

Oderling Lyman besprak de overeenstemming van de verrichtingen van het Priesterschap, met bijzondere verwijzing naar die van het eerste Presidentschap, om over de Twaalf te presideeren, die, onder leiding der drie arbeiden. Hij smekte Gods zegeningen af over het volk.

Het loflied:

„Grant us peace, O Lord.”

werd door het koor gezongen, de duo-partij werd uitgevoerd door br. Thomas Ashworth en zt. Mabel Cooper.

De dankzegging geschiedde door Ouderling Jonathan G. Kimball

Druk bezochte vergadering.

Zondagnamiddag 4 April.

Ouderling George Teasdale presideerde.

Het openingslied werd door het tempelkoor gezongen:

„Come, come ye Saints.”

Ouderling Abraham Hatch bad.

Er werd gezongen:

„Hark the song of Jubilee”

Ouderling Anthon H. Lund

van het quorum der Apostelen was de eerste spreker. Hij verwees naar de opmerkingen in de morgenvergadering geuit en verklaarde, dat het bevredigend was te hooren, hoe het werk des Heeren op aarde vooruitging. Hij besprak het waarnemen van den vast-dag en toonde de zegeningen aan die door het gehoorzamen aan deze wet verkregen konden worden. Bij het eindigen drukte de spreker zijne blijdschap uit over het voorrecht, met de Heiligen te vergaderen in eene jaarlijksche conferentie en vroeg God, allen te zegenen.

Ouderling C. J. Fjelsted

maakte eenige opmerkingen. Hij sprak over het groote belang, dat alle Heiligen eene getuigenis zouden hebben van de waarheid van het werk, waaraan zij verbonden waren. Het was iets, waarnaar allen, die het niet hadden zouden streven, opdat hun geloof sterker zou zijn. In betrekking hiermede was gebed een noozakelijke factor, want zonder dat konden de Heiligen niet in gemeenschap met de Godheid blijven. Sluitende gaf Ouderling Fjelsted zijne getuigenis van de waarheid van het werk der laatste dagen en spoorde allen aan, tot het verkrijgen van den geest hunner verschillende roepingen, in het bijzonder verwijzende naar de roeping van een leeraar.

De solo-partij met het koor van:

„Come all ye sons of Zion”

werd gezongen door William Pardoe en het koor.

Ouderling George Teasdale

van den raad der Apostelen sprak tot de vergaderden. Zijne opmerkingen waren over de zegeningen van tijd tot tijd aan de Heiligen geschonken en de waardeering, die gevoeld moest worden bij het ontvangen van die zegeningen. Schriftelijke bewijzen werden aangehaald tot het aantoonen van de tweede komst van Christus en ook dat velen zich uit Zijne tegenwoordigheid zouden uitsluiten door hunne goddelooze daden. De nalatigheid van het volk, om de Godheid te eerbiedigen, zooals het dit moest doen, werd besproken en de spreker toonde de rampen aan, welke hieruit zouden voortvloeien.

Ouderling Seymour B. Young

was de laatste spreker. Hij verwees naar het geliefkoosde lied van President Woodruff

„God moves in a mysterious way”

en besprak tot bevestiging van de waarheid van dat lied, den toestand van de Ouderlingen der Kerk, waarin zij uitgingen, om het Evangelie te prediken en het succes dat zij op hunnen arbeid hadden. Eenige voorvallen in verbinding met het leven van President Woodruff werden door den spreker voorgelezen; dit was geschreven op den negentigsten verjaardag van genoemden persoon. Het toonde het succes van den arbeid van President Woodruff in het werk der bediening, toen hij zonder male en buidel reisde. De verzen, uitgesproken bij het overhandigen van een bouquet van negentig rozen aan President Woodruff, werden eveneens de vergadering voorgelezen. De spreker gaf zijne getuigenis en spoorde allen aan, getrouw te blijven zooals de leiders der Kerk getrouw waren.

Het koor zong:

„I know that my Redeemer lives.”

De dankzegging werd gedaan door Ouderling Monzo H. Raleigh.

Tweede dag, 5 April — Morgen vergadering.

Het koor zong het lied, dat begint:

„Hark! listen to the trumpeters.”

Ouderling Seymour B. Young bad.

Het koor zong het lied:

„Glorious things are sung of Zion.”

Ouderling John Henry Smith,

van den raad der Apostelen was de eerste spreker. Hij hoopte, dat de gevoelens bij het sluiten van iedere conferentie, dat het de beste was, ooit gehouden, ook bij het sluiten van deze zou heerschen en dat het volk de ware geest van het werk der laatste dagen met zich huiswaarts zou nemen. Hij verwees naar de achtting gevoeld voor en betoond aan President Woodruff door alle klassen van het volk, wegens zijn onbuigbare oprechtheid voor de zaak, die hij aangenomen had en zeide, dat dit de juiste geest was van allen, die zulke edele kenmerken vertoonden. Vele groote karakters bestonden tegenwoordig, sommige hunner hadden reeds den tijd van werkzaamheid overschreden, maar hadden zich eene faam verworven, welke met den tijd grooter zou worden. Slechts zelden werd aan zoodanige personen door hunne tijdgenooten recht gedaan, omdat hunne fouten zoo openbaar werden gedurende hun leven en zonder twijfel zou dit het geval zijn met den eerwaardigen Leider onzer Kerk. Zijn leven is een voorbeeld geweest van ernst en nederige toewijding, iedere zielskracht was aangewend tot vooruitgang van de zaak der waarheid, eene inspiratie bij den aanvang van alle lofwaardige pogingen. Leidzame volharding, beslistheid, vaste wil, eenvoudige gewoonten en vele andere edele eigenschappen kenmerken zijn leven. Van de nederige bezigheden des levens tot zijnen grooten en verheven arbeid geroepen, heeft hij verheugd de verantwoordelijkheid daarvan aanvaard en dezelve tot op heden met ernst gedragen steeds standvastig en opbouwende.

Volgens de gedachten van den spreker kan er geen man ge-

vonden worden die President Woodruff in de bovengenoemde onwrikbare eigenschappen overtreft.

Het bedroefde hem, de neiging te zien, die heden zoo openbaar was, en een onvoldoende eerbied voor ouderdom en getrouwheid vertoonde, maar dacht, dat dit zou overwonnen worden door het leven en voorbeeld van President Woodruff, wat bijna niet kon nalaten, wezenlijken eerbied in te boezemen. De scholen moesten ook zoodanigen eerbied inprenten, waarvan de afwezigheid niet veel goeds voortbracht. Er was gevaar, dat men de eigenaardigheden des ouderdoms zoude veroorloven, de openbaring van eerbied voor de bejaarden in den huiselijken kring tegen te werken, en deze toestand moet met zorg overwonnen worden, opdat de éénheid van het gezin niet verbroken worde. De voltooiing van de verbinding van geslacht tot geslacht kan alleen geschieden door de gevoelens van liefde en eerbied van de kinderen tot de vaders, wat ieder trouwe ouder waardig was. Onderricht aan de kinderen in deze richting zou goede vruchten voortbrengen in het keeren van de harten der kinderen tot de vaders en van de vaders tot de kinderen, tot de vereeniging van alle families der menschheid.

De spreker bracht eerbetoeningen aan President Wilford Woodruff voor zijne getrouwheid en grootmoedige rechtvaardigheid, en beval zijn voorbeeld den Heiligen aan. Hij eindigde met eene sterke getuigenis van het Evangelie en de reddende kracht er van.

Ouderling George Teasdale,

van het Quorum der Twaalven was de volgende spreker. Hij bepleitte de studie der Schriften en getrouwheid in het gebed als middelen om een goeden invloed over onze kinderen uit te oefenen. Al onze rampen waren het gevolg van onze ongehoorzaamheid. Deze gesteldheid is zeer algemeen in de wereld. De spreker las toen het 5de hoofdstuk van den zendbrief van Paulus aan de Hebreëen. Het spreekt voornamelijk over de manier, waarop mannen door God tot het priesterschap geroepen werden.

Het eerste, wat van een kind verlangd wordt, is, zijn vader en moeder te eeren. Hoe noodig is het, dit gebod ten uitvoer te brengen. Aanschouw de ongerustheid, den arbeid en de inspanning van de ouders voor hunne kinderen. Hoe natuurlijk is het, dat hunne genegenheid en zorg door de liefde hunner kinderen zou beloond worden. Deze wederkeerige toegenegenheid was noodig tot vrede in de familiebetrekkingen. De spreker besprak daarna eenige van de hoogere voorschriften van het Evangelie door den Zaligmaker gepredikt; zoo ook de verwantschap, die er bestaat tusschen de menschheid en God, die de Vader der Geesten van allen is. Als deze verbinding verstaan wordt, dan moet het onze liefde tot onzen eeuwigen Vader trekken, en ons steeds getrouw aan Hem doen zijn. Hij besprak tevens de verzoening van Christus, waardoor de opstanding was teweeggebracht. Eene overweging dezer beginselen, zeide hij, bracht eene waardeering voort van wat God voor Zijne kinderen gedaan heeft en leidde tot gehoor.

zaamheid en ware nederigheid. Ons zelf in dezen toestand te plaatsen, was de eenige manier, waardoor wij van God konden leeren, van Hem licht en waarheid ontvangende. Op deze wijze ontvingen wij eene levende getuigenis voor ons zelve. De spreker verklaarde de eerste beginselen van het Evangelie — geloof, bekeering, doop (onderdompeling) in water tot vergeving van zonden en het ontvangen van den Heiligen Geest door de oplegging der handen van mannen, door God tot de bediening geroepen. De geheele rede was bestemd, om aan te toonen, de noodzakelijkheid van gehoorzaamheid aan God en getrouwheid in alle betrekkingen des levens en het volk te vermanen tot rechtvaardigheid. Hij eindigde met het geven zijner getuigenis, dat het Evangelie en al zijne volheid opnieuw was geopenbaard, door middel van den Profet Jozeph Smith.

(Wordt vervolgd).

Aan de Heiligen in Nederland.

Op den 4en Mei j.l. werd mij door onzen geachten President FRED. PIEPER een brief gezonden, waarin ik gefeliciteerd werd, met mijn eervol ontslag als zendeling in Nederland, waarbij zich het officiëel ontslag bevond, om den 18en dezer naar Glasgow (Engeland) te vertrekken. Ofschoon ik gevoelde, dat een zwaar juk van mijne schouders genomen was, en blijde de toekomst tegemoet zag, dat ik de mijnen in Sion wederom kon aanschouwen, deed het mij leed mijn arbeid voor de uitbreiding van het Koninkrijk Gods, neer te leggen, omrede ik weet, dat nog vele zielen zoekende zijn naar Waarheid in ons Vaderland. Na den Zondag, volgende op bovenstaanden datum, in Groningen te hebben doorgebracht en afscheid genomen te hebben, ging ik naar Herxen, Olst en Deventer om mijne bloedverwanten vaarwel te zeggen. Door middel van een telegram had ik het genoegen mijn Broer HERMAN B. in Olst te ontmoeten, welke hier 15 April j.l. op zending is gekomen en daar wij de laatste paar dagen in elkanders gezelschap wenschten door te brengen, omdat wij hier voor bijna 2½ jaar van verstoken waren geweest en hetzelfde lot ons wachtte in de toekomst, zoo kreeg hij verlof dit reisje door de verschillende vertakkingen van Nederland met mij te maken. Alhoewel wij goed behandeld werden bij familie, gevoelde ik mij toch beter thuis bij mijne geliefde Broeders en Zusters in het Evangelie. Wij vertrokken daarom van Deventer naar Arnhem en van daar tot Amsterdam, van waar wij naar Rotterdam gingen, woude eene openbare vergadering bij in elk dezer steden, waar mij de gelegenheid gegeven werd mijnen dank uit te drukken voor de vele liefde welke ik in de verloopene 20 maanden genoten had en voor het laatst, voor eenigen tijd ten minste, mijne getuigenis te geven, dat God in deze laatste dagen Zijn werk hersteld heeft. Ook in Schiedam zijn wij geweest, doch vanwege de beknoptheid des tijds, was het niet mogelijk allen die mij lief zijn geworden door

het Evangelie, in de verschillende, kleine vertakkingen te bezoeken en een afscheidshand te drukken en betuig u daarom langs dezen weg mijnen hartelijken dank voor al het goede mij bewezen in het verledene en roep u toe als een woord van vermaning, blijft getrouw aan het Evangelie, geen verschil in welke richting uw geloof beproefd moge worden. Aan diegenen welke het bestuur der Holl. en Belgische zending in handen gehad hebben, gedurende mijn verplijf in mijn geboorteland en inzonderheid aan Pres. FRED. PIEPER, gevoel ik groote dankbaarheid voor de goede lessen en vermaningen mij gegeven en kan beloven, dat de zegeningen des Heeren hun deel zullen zijn, welke zijn raad gehoorzamen.

Na groete, blijf ik uw liefhebbende broeder in het Evangelie van vrede.

BERNARDUS A. DENKERS.

Ons oordeel over anderen.

Het is een treurige aanwijzing der natuurlijke eigenliefde onzer harten, dat wij zoo gauw gereed zijn anderen slechte drijfveeren toe te schrijven. Indien wij ons hierin niet beteugelen en ons aanleeren anders te doen, loopen wij allen gevaar ons de slechtste inplaats van de beste drijfveeren voor te stellen. Wanneer onze buurman met ons over eenige praktische vraag verschilt, — wanneer hij b.v. eene tegenovergestelde zienswijze over eene zaak van staathuishoudkunde of godsdienst heeft, hoe gauw zijn wij dan niet geneigd dit op verkeerde wijze uit te leggen, hem van zelfzuchtige drijfveeren te beschuldigen! Wij begeven ons buiten de geoorloofde grenzen, indien wij ons het recht aanmatigen de innerlijke drijfveer van onzen broeder te beoordeelen, of zelfs te veroordeelen. Wij kunnen zijne handelingen en de beginselen, waar hij voorstander van is beoordeelen, maar zijne innerlijke beweegredenen zijn alleen aan den Heer bekend. Terwijl wij meeningen over het karakter van onzen naaste vormen, zijn wij te gauw geneegen hem van zelfzucht te verdenken. Laat ons voorzichtig zijn, opdat deze gereedheid niet de tegenwoordigheid van eigenliefde en zelfzucht in ons zelve verraadte.

Aangekomen en benoemingen.

Broeder GERARDUS J. S. ABELS van Ogden en Broeder JOSEPH HOGAN Jr. van South Bountiful zijn den 15den Mei welbehouden van Utah in Rotterdam aangekomen.

Broeder ABELS is geroepen in de vertakking Brussel werkzaam te zijn en Broeder HOGAN om voorloopig in Rotterdam te werken.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

FRED. PIEPER, 120 Izaak Hubertstraat, Rotterdam.

Een weinig over Liefde.

„Een nieuw gebod geef Ik u dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u liefgehad heb, dat ook gij elkander liefhebt. Hieraan zullen zij allen erkennen, dat gij mijne discipelen zijt, zoo gij liefde hebt onder elkander.” (Joh. 13 : 35.)

Het heerlijke en groote plan der zaligheid, door hetwelk alleen de mensch het doel zijner schepping hier op deze aarde kan vervullen, zijne verwantschap en verhouding tot andere schepselen kan leeren kennen, gelukkig kan worden en zijne ware bestemming eenmaal kan bereiken, vindt het middelpunt in Jezus Christus, den Zoon van God, Wien de Vader in deze wereld heeft gezonden om den kinderen der menschen Zijnen wil aangaande hunne handelingen en Zijne voornemens aangaande hunne bestemming bekend te maken. Door Zijn lijden en sterven heeft Hij den dood, de hel en het graf overwonnen en is allen, die Hem gehoorzaam willen zijn eene oorzaak van eeuwige zaligheid geworden. 1)

Gedurende Zijne ambtsverrichting op deze aarde heeft Hij verschillende geboden gegeven en verschillende wetten bekend gemaakt (het eeuwige Evangelie) en daaromtrent gezegd: *„Indien gij Mij liefhebt, zoo bewaart Mijne geboden.”* 2)

Hij kwam den menschen kinderen het geloof in God den ewigen Vader verkondigen, want Hij zeide: *„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: die Mijn woord hoort en gelooft Hem die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven.”* 3) Toen Hij in Galilea en andere deelen van het joodsche land rondreisde en het Evangelie des Koninkrijks verkondigde, predikte Hij *bekeering* als een zeer gewichtig beginsel van het plan der zaligheid: *„De tijd is vervult, en het Koninkrijk Gods nabij gekomen; bekeert u en gelooft in het Evangelie.”* 4) Hij leerde ook, dat zonder den doop tot vergeving der zonden 5) en zonder den *geestesdoop* 6) absoluut niemand in het Koninkrijk Gods kon ingaan, want Hij zeide tot Nicodemus: *„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, zoo iemand niet wedergeboren wordt uit water en Geest, hij kan het Koninkrijk Gods niet ingaan.”* 7)

Dit waren de eerste beginselen van het plan der zaligheid en door gehoorzaamheid daaraan werd de mensch in staat gesteld, de hoogere beginselen van hetzelfde te kunnen gehoorzamen en de

1) Heb. 5 : 9. — 2) Joh. 14 : 15. — 3) Joh. 5 : 24. — 4) Mark. 1 : 15.
5) Mark. 1 : 4; Luk. 3 : 3; Hand. 2 : 38; 22 : 16. — 6) Mark. 1 : 8; Joh. 16 : 7;
Hand. 2 : 38. — 7) Joh. 3 : 5.

zegeningen daarmede verbonden, deelachtig te worden. Zonder de eerste beginselen eerst verstaan en aan hunne eischen voldaan te hebben, was het geheel onmogelijk tot de hoogere beginselen over te gaan, juist zoo weinig als iemand zich met algebra kan bemoeien vóór hij heeft geleerd de eerste beginselen der rekenkunde in toepassing te brengen. En indien alleen door gehoorzaamheid aan de eerste beginselen van het Evangelie zaligheid kon verkregen worden, dan zoude er geene noodzakelijkheid voor den Heer en voor Zijne Apostelen hebben bestaan om hoogere beginselen aan de menschenkinderen bekend te maken. Door de wedergeboorte werd de mensch in eenen toestand geplaatst, dat hij een nieuw leven kon beginnen en dit nieuwe leven moest in overeenstemming met de hoogere wetten van het Evangelie worden ingericht.

De Heer zegt ook: *„Tenzij dat uwe gerechtigheid overvloediger zij dan der Schriftgeleerden en Farizeeën dat gij in het Koninkrijk der hemelen geenzins zult ingaan.”* 1) Deze wet was juist zoo groot als die der wedergeboorte en zonder gehoorzaamheid daaraan was het onmogelijk het Koninkrijk der hemelen in te gaan, al waren ook de andere wetten gehoorzaamt geworden.

Een der grootste geboden van het Evangelie is *lief te hebben*, eerst de huisgenoten des geloofs en dan alle menschen. Indien iemand beweert God te kennen en zijnen broeder haat, die is een leugenaar, die kent God niet en wandelt in de duisternis, maar: *„Die zijnen broeder liefheeft blijft in het licht en geene ergernis is in hem.”* 2) Paulus, de groote Apostel der heidenen, leert ons, dat indien hij de talen der menschen en engelen sprak, de gave der profetie had, alle verborgenheden en alle wetenschap wist, het geloof in den hoogsten graad bezat, al zijne goederen aan de armen uitdeelde en zijn lichaam overgaf om verbrand te worden, maar de *liefde* niet bezat, dat hij dan, niettegenstaande al deze groote dingen, *niets* ware. Hieruit kunnen wij de waarde der liefde erkennen en de les leeren, dat, wanneer wij de liefde niet bezitten, al het andere ons niet kan baten. Dit is zeer gewichtig voor de Heiligen der laatste Dagen; zij zouden het geen oogenblik van hun leven vergeten, want zij hebben geleerd, dat gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie absoluut noodzakelijk is tot bereiking der zaligheid.

Dezelfde Apostel vermaant: *„Daarom nalatende het beginsel der leer van Christus, laat ons voortvaren tot volmaking, niet wederom leggende het fundament.”* 3) Wanneer wij een fundament van een gebouw hebben gelegd en dan niet voortgaan op dat fundament verder te bouwen, zal het gebouw nooit voleindigd worden. Zoo gaat het ook met de Heiligen der laatste Dagen. Zij hebben het ware fundament gelegd, geloof, bekeering, doop en het oplegen der handen voor de gave des Heiligen Geestes, maar moeten nu voortvaren tot volmaking.

1) Matth. 5 : 20. — 2) I Joh. 2 : 10—11. — 3) Heb. 6 : 1.

In de boven aangehaalde verzen zegt de Heer: „*Hieraan zullen zij allen bekennen dat gij Mijne discipelen zijt, zoo gij liefde hebt onder elkander.*“ De liefde is eene der eigenschappen die wij dagelijks moeten voeden. Zij is het kenmerk der kinderen Gods. Het is de eigenschap welke ons vredestichters maakt, voorarbeiders voor het rijk des vredes. Het is de kracht, welke den bezitter en zijne onmiddellijke omgeving aantrekkelijk maken. Het is de macht waardoor het menschedom gelukkig kon worden. Het is gemakkelijk in te zien, dat er geen zaligheid kan bestaan zonder liefde. De Heer stort haar uit in de harten dergenen, die het levende geloof oefenen, door den Heiligen Geest; *het is de vrucht des Geestes* 1) *het einde des gebods.* 2) Waar de liefde haren zegenbrengenden invloed uitoefent, daar is leven, daar is zaligheid. Alleen degenen, die de liefde bezitten kunnen eenmaal hemelburgers worden.

Moeten wij alleen onzen broeder of onze zuster liefhebben, of degenen die ons eerst lief hebben gehad? Neen, de Heer zegt, en Hij geeft het als gebod: „*Hebt uwe vijanden lief, zegent ze, die u vervloeken, doet wel dengenen, die u haten en bidt voor degenen, die u geweld doen en die u vervolgen.* * * * *Want indien gij liefhebt die u liefhebben wat loon hebt gij? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde?*“ 3)

Zoodanig is de roeping der kinderen Gods, der Heiligen der laatste Dagen, welke het Evangelie van Jezus Christus in zijn volheid en oorspronkelijke klaarheid in deze bedeeling des tijds door openbaring van den hemel hebben ontvangen en geleerd hebben dat het geloof zonder de werken dood is.

Sleutel voor Godgeleerdheid.

(*Vervolg van blz. 159.*)

HOOFDSTUK VI.

De oorsprong van het heelal.

Grenzeloze oneindigheid van ruimte en tijd,
Van eeuwige stoffen alomme verspreid!
Wie kan de hemelse sfeeren, d'aardse schatten,
Den omloop van den tijd, de eeuwigheid bevatten?
Maar wat zijn zij allen vergeleken daarmee?
Een stip aan uw' zon, slechts stof op uw' zee!

Het idee van een God zonder „lichaam, deelen of hartstochten“ is niet ongerijmder of onbestaanbaarder dan die moderne populaire leer, dat alle dingen uit niets geschapen zijn, of in andere woorden, dat iets uit niets is voortgekomen.

Het is eene klaarblijkelijke waarheid, die geen argument toelaat, dat niets steeds niets blijft. Niets is het negatieve van al het bestaande. Dit negatieve bezit geene eigenschappen of stoffen waarop de krachten der scheppende macht kunnen werken.

1) Gal. 5:22. — 2) I Tim. 1:5. — 3) Matth. 5:44, 45.

Dit geheimzinnige moet daarom het lot deelen van alle andere geheimzinnigheden van valsche theologie, welke de wereld voor eeuwen met de donkere gordijnen eener lange en droevige nacht bedekt heeft. Zij moet optrekken en verdwijnen als zijnde slechts het voortbrengsel der verbeelding, terwijl in de plaats daarvan de volgende klaarlijkkelijke en onbetwistbare feiten moeten gesteld worden :

Ten eerste. Er heeft altijd eene grenzelooze oneindigheid van ruimte bestaan.

Ten tweede. Er zijn met deze ruimte vermengd al de verscheidenheden der elementen, eigenschappen, of dingen waarnaar intelligentie onderzoek doet; deze elementen of dingen te zamen genomen vormen wat genoemd wordt het Heelal.

Ten derde. De elementen van al deze hoedanigheden of dingen zijn eeuwig, ongeschapen, uit zichzelf bestaande. Niet een deeltje kan daar aan toegevoegd worden door eene scheppende macht. Noch kan er één deeltje van afgenomen of vernietigd worden.

Ten vierde. Deze eeuwige, zelfbestaande elementen bezitten in zichzelf zekere aangeborene hoedanigheden of eigenschappen in meerdere of mindere graad, of in andere woorden, zij bezitten kennis en verstand dienstig voor hunne verschillende steeren.

Deze elementen zijn door wijsgeeren in twee groote afdeelingen verdeeld, n.l.: „*Lichamelijk en Geestelijk.*“ Voor een verstand rijp of beziel met eene volheid van kennis en wetenschap, zoodat het bekend is met alle elementen der natuur, is deze onderscheiding niet noodig.

Om wijsgeeriger te spreken, alle elementen zijn geestelijk, allen zijn lichamelijk, allen zijn stoffelijk, tastbare werkelijkheden. Geest is stof en stof is vol geest. Dewijl alle dingen die bestaan eeuwige werkelijkheden zijn in hun aanvankelijk bestaan.

Wie kan dan in de de schaal van het stoffelijk bestaan het juiste punt bepalen, dat scheiding maakt tusschen het lichamelijke en geestelijke rijk? Er zijn cogen die de fijnste deeltjes van het stoffelijk bestaan kunnen onderscheiden, er zijn handen en vingers voor wier fijn gevoel alle dingen tastbaar zijn.

In de hoedanigheid van stervelingen echter, zijn er slechts sommige der elementen tastbaar, of zichtbaar en andere onzichtbaar. Zij die voor onze zintuigen tastbaar zijn, noemen wij lichamelijk en de fijnere meer zuivere noemen wij geestelijk

Geest is intelligentie, of het licht der waarheid, dat alle dingen vervuld.

De aandoeningen of gevoelens er van, zooals liefde, vreugde enz., zijn slechts zoo vele handelingen of bewegingen van deze elementen, als zij werken in hunne verschillende sferen.

Door deze handelingen of gevoelens betoonen de elementen hunne eeuwige energie, eigenschappen, of eigene krachten.

Bij het beschouwen van de werken der schepping, moet men niet het idee veronderstellen, dat ruimte, of tijd, of stof, of intel-

ligentie ontstaan is, maar wel, dat zij eeuwig zijn en dat zij de krachten uitmaken welke handelen, en de dingen waarop gewerkt wordt, insluitende de plaats en tijd van handeling.

De geheele onmetelijke inrichting van algemeen georganiseerd bestaan, geeft onwederlegbare bewijzen van drie feiten, n.l.:

Ten eerste. Het eeuwig bestaan van de elementen waarvan het is samengesteld.

Ten tweede. Het eeuwig bestaan der eigenschappen van kennis en wijsheid tot ontwerping.

Ten derde. Het eeuwig bestaan van een macht om deze eeuwige elementen te bewerken en te besturen, zoodat de plannen van den ontwerper uitgevoerd worden.

Men zal zich herinneren, dat in het voorgaande hoofdstuk eene familie van Goden erkend werd, of in andere woorden, een soort van wezens met lichamelijke tabernakelen van vleesch en been, in den vorm van een mensch, maar zoo samengesteld, dat zij eeuwig kunnen leven; dat deze tabernakelen levend gemaakt of bezield zijn door de heiligste van alle elementen, hetwelk den Heiligen Geest genoemd wordt, welke stof of geest wanneer het in persoonlijke vorm georganiseerd is, met vleesch en been bekleed van de hoogst mogelijke fijnheid, in zich zelf eene volheid van de eigenschappen van licht, intelligentie, wijsheid, liefde en macht bevat; ook dat er zijn onmetelijke hoeveelheden van deze Geest of stof, niet in lichamelijke vormen samengesteld, maar overal verspreid onder de andere elementen van de ruimte.

Eene Algemeene Vergadering, Quorum of Groote Raad der Goden, met hunnen President aan het hoofd, vormen de ontwerpende en scheppende macht.

De aandrijvende kracht die deze groote scheppende macht tot handelen drijft, is wijsheid, die al deze schatten kan gebruiken en inspireerd de uitvoering van alle ontwerpen in eene on-eindige verscheidenheid tot nut en toepassing.

Wijsheid inspireert de Goden tot het vermenigvuldigen van hun geslacht en de grondslag te leggen van alle levensvormen, om in aantal toe te nemen en dat ieder hunner zich verheugt in de sfeer waartoe hij geschikt is, en in het bezit en gebruik van dat gedeelte der elementen, die tot zijn bestaan en geluk noodig zijn.

Om samengestelde lichamen van geestelijke elementen te vermenigvuldigen, zijn er werelden en woningen noodig, samengesteld uit geestelijke stof, als een tehuis voor hun bestaan en genot geschikt. Als deze geestelijke lichamen in aantal toenemen, dan zijn er andere geestelijke werelden noodig om hen over te plaatsen.

Wederom. Om deze georganiseerde geesten in staat te stellen een vleeschelijk tabernakel op zich te nemen, zijn er natuurlijke werelden met al hune verscheidenheid en volheid tot hunne verblijfplaats en voedsel en kleeding enz. noodig, opdat zij kunnen voortbrengen, onderhouden en geboren worden, opdat zij kunnen leven, sterven en wederom opstaan tot het ontvangen hunner erfenissen op hunne verschillende werelden.

Vandaar moet het groote werk van de herleving van werelden, of de vernieuwing en toepassing der elementen tot de opstanding en den eeuwigen staat van den mensch ook eindeloos of een eeuwige voortgang zijn.

Door iederen vorm van leven, geboorte, verandering, opstanding en door iederen vorm van vooruitgang in kennis en ondervinding, moeten de candidaten voor eeuwig leven op de elementen zien als hun tehuis; van daar moeten de elementen, volgens het beginsel van toepassing, gelijken tred houden met de bezitters, die hun gebruiken, gedurende al de graden van opklimmende verfijning.

Zoolang als er plaats in de oneindige ruimte gevonden wordt; zoolang er deeltjes van ongeorganiseerde stof zijn in de voorraadschuren der natuur; zoolang de boomen van het Paradijs hunne vruchten voortbrengen, of de Fontein des levens zijne rivier; zoolang de harten der Goden van toegenegenheid gloeien; zoolang de eeuwige liefde volhardt, of de eeuwigheid zelf hare opvolgende eeuwen voortrolt, zullen de hemelen vermenigvuldigen, nieuwe werelden en meer volk tot de koninkrijken der Vaderen toegevoegd worden.

(Wordt vervolgd.)

Iets over de hel.

Onder de Schriftuurplaatsen, die verkeerd verklaard of toegepast worden, behooren ook deze, waarin over „hel“ of „helsche vuur“ gesproken wordt. In het Oude en Nieuwe Testament wordt er zeer vaak over gesproken en de christenen in het algemeen verstaan hierdoor eene plaats van pijniging of wroeging, waarheen de goddeloozen voor eeuwig verbannen worden. Zij denken dat „de hel“ of het „helsche vuur“ de plaats is, waar de worm niet sterft en het vuur niet uitgebluscht wordt.

Eene nauwkeuriger beschouwing dezer teksten doet ons andere gedachten over dit onderwerp krijgen.

De wortel van het woord „hel“ beteekent *verbergen* en daar er hier over eene plaats gesproken wordt, zoo is het dus eene *verborgene plaats*. Men heeft het woord „hel“ als de vertaling voor twee verschillende woorden gebruikt, n.l. I Sheôl. (Hebr.) of Hades (Grieksch) en hierdoor wordt de verblijfplaats der geesten van afgestorvenen verstaan; II. Gehenna (Gê-Hinnôm Hebr.) en hierdoor wordt verstaan „het dal van Hinnôm, de donkere bergkloof aan de westzijde van Jeruzalem, alwaar de oven Tofeth was, waarin de afgodendienaars hunne menschenoffers offerden en hunne kinderen door het vuur van Molech deden gaan.“ (II Kon. 23:10, Jer. 7:31 — 32:35.) Aldaar werden ook personen, die een moord met voorbedachten rade, of onder verzwarende omstandigheden verricht hadden, levend verbrand. Zij werden aldaar voor hunne misdaden gestraft, gepijnigd en van daar kreeg dit woord de beteekenis van „plaats der pijniging“ — „helsche vuur.“

In Mattheus 5:22 lezen wij: „maar wie zegt: Gij dwaas! die zal strafbaar zijn door het *helsche vuur*.“ Dit moet echter zijn, „die

zal strafbaar zijn door het „*Gehenna vuur*,“ d. w. z. dat iemand, die zoo handelt in die oven geworpen en verbrand moet worden. Als men in aanmerking neemt, welke gedachten men gewoonlijk vormt van „de hel“ en vergelijkt hiermede dit vuur in dien bergkloof met alles wat daaraan verbonden is, dan kan men gemakkelijk begrijpen, dat eene verkeerde opvatting het gevolg geweest is.

Doch, zal iemand zeggen, is het niet vreeselijk, om een mensch, voor het gebruiken dezer uitdrukking levend te verbranden? Welnu, als men denkt, dat deze straf te zwaar is voor deze misdaad, wat moet men dan wel niet van eene straf denken, die een mensch voor dezelfde misdaad voor eeuwig, let wel, *zonder einde*, naar de hel verwijst, om daar in gezelschap met de grootste zondaren ten prooi aan eindeloze wroeging — waarboven de dood te verkiezen is — te verkeeren. Als het eerste onrechtvaardig is, dan is het tweede dit nog veel meer; maar er kan hier van geen onrechtvaardigheid sprake zijn.

Jezus zegt in Matt. 5:28, dat iemand, die eene vrouw aanziet om haar te begeeren, alreede overspel gedaan heeft in zijn hart. Kan met hetzelfde recht dit dan niet gezegd worden van iemand, die, door zijn broeder *dwaas* te noemen, lucht geeft aan de bittere, hatelijke gevoelens, die zijn hart beheerschen?

Zoo zijn er meer plaatsen in de Schrift, waaraan men bij *nadere* beschouwing eene andere verklaring geeft, dan men gewoonlijk doet.

In Openb. 20:13 lezen wij: „En de zee gaf de dooden, die in haar waren; en de dood en *de hel* gaven de dooden die in hen waren.“ Met dit woord „de hel“ kan niet bedoeld worden het z. g. helsche vuur, waarin de goddeloozen voor eeuwig geworpen worden, daar deze tekst duidelijk zegt, dat dit eene *tijdelijke* verblijfplaats is. Dit wordt nog duidelijker, als wij het volgende vers lezen, hetwelk zegt: „En de dood en *de hel* werden geworpen in den poel des vuurs.“ Deze *poel des vuurs* is eigenlijk, wat men gewoonlijk met den naam van *hel* bestempelt, en die schijnt volgens het volgende vers eerst bij den oordeelsdag in dienst te treden. Lees nu vers 13 en 14 als volgt en dan zullen deze teksten duidelijk worden: „En de zee gaf de dooden, (zij die op zee omgekomen zijn) die in haar waren; en de dood (allen die als offers van den dood gevallen waren) en de *verblijfplaats der geesten* (de plaats waar de geesten der afgestorvenen zich bevinden) gaf de dooden die in hen waren.“

„En de dood (de macht des doods) en de *verblijfplaats der geesten* (Hades) werden geworpen in den poel des vuurs.“

Johannes wil hiermede uitdrukken, dat zij vernietigd worden; daar er op de nieuwe wereld geen dood meer zijn zal en er dus geen (Hades) verblijfplaats der geesten meer noodig is. (Zie Openb. 21:4.)

Sommigen willen zeggen, dat het woord *hel* in Openb. 20:13 en 14 graf beteekent. Maar waarom dat niet zoo vertaald? En daarbij sluiten de woorden „de zee (het graf van velen) en de

dood“ het graf niet in zich, daar er zonder dood geen graf, maar wel dood zonder graf kan zijn, daar vele dooden nimmer een graf vonden (in de beteekenis van het woord graf als bewaarplaats van het lichaam). Daarbij is dit woord in strijd met de beteekenis van den oorspronkelijken tekst.

Maar, zal iemand zeggen, is deze „poel des vuurs“ het *gehenna vuur*, waarover Jezus spreekt in Matt. 5: 22? Neen, dit is zoo niet, maar deze „poel des vuurs“ is het *eeuwige vuur*, dat voor *den duivel en zijne engelen bereid is*; zooals Jezus dit uitdrukt in Matt. 25: 41. En volgens Openb. 20: 15 zullen zij, wier namen niet geschreven zijn in het boek des levens, daarheen verwezen worden.

Er zijn nog andere Schriftuurplaatsen waar over deze *verblijfplaatsen der geesten* (tusschen den dood en de opstanding) gesproken wordt en wel onder verschillende benamingen, zooals de put, gevangenis, paradijs, hel enz., doch een nauwkeurig onderzoek zal ons de ware bedoeling spoedig doen zien. W. J. DE BRIJ.

Nimmer goed.

Als regen valt bij stroomen neêr,
 Dan noemt men het onprettig weêr;
 Doch schijnt het zonnelicht gestaag,
 Dan zegt men: 't is te warm van daag.
 't Weêr dat den één de zakken vult,
 Brengt anderen in zorg of schuld.
 't Is nimmer alle menschen goed,
 Gelukkig dus — dat God het doet.

W. J. DE BRIJ.

Notitie van Conferentie

De halfjaarlijksche conferentie der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen in Nederland zal plaats hebben op 6 Juni te Rotterdam. Vergaderingen worden gehouden om 10 uur 's morgens in het lokaal 73, Linker Rottekade en om 2 en 7 uur 's namiddags in het lokaal der maatschappij „tot Nut van 't Algemeen“ 81, Oppert.

Overleden.

WILHELMINA JOHANNA HEIN (dochter van Br. ALBERTUS en Zr. ALBERTA HEIN), geboren 15 Maart 1891 te Hattum. Zij is den 12den Mei te Deventer overleden.

I N H O U D:

Algemeene Conferentie	Blz. 161	Sleutel voor Godgeleerdheid	Blz. 171
Aan de Heiligen in Nederland	„ 167	Iets over de hel	„ 174
Ons oordeel over anderen	„ 168	Nimmer goed	„ 176
Aangekomen en benoemingen	„ 168	Notitie van Conferentie	„ 176
Een weinig over liefde	„ 169	Overleden	„ 176

Uitgave van FRED. PIEPER, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam
 Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.